

ΜΥΘΟΙ με ΖΩΑ

και ... άλλα

**1^ο Δημοτικό Σχολείο Πλατυκάμπου
Εργασία των μαθητών και μαθητριών της Γ'
τάξης στο μάθημα της Μελέτης
Περιβάλλοντος**

Υπεύθυνος Εκπαιδευτικός: Μπαμπαλιούτας Δημήτρης

Οι δύο φίλοι και η αρκούδα **Μαρία Παπατζέλου**

Κάποτε ένας άντρας ταξίδευε με έναν φίλο του. Περιπατούσαν σε ένα στενό δρόμο που περνούσε μέσα από άγνωστα βουνά και κοιλάδες. Παράδο που βρισκόταν σε άγνωστο μέρος, ο άντρας ένιωθε ασφαλώς γιατί ήταν σίγουρος πως ο φίλος του θα τον βοηθούσε σε οποιοδήποτε κίνδυνο εμφανιζόταν μπροστά τους.

Εκεί που περιπατούσαν συζητώντας διάφορα θέματα, ξαφνικά μια αρκούδα παρουσιάστηκε μπροστά τους, στη μέση του δρόμου. Ο ένας άντρας έβριφε γρήγορα σε ένα κονινό δέντρο και σκαρφάλωσε. Έτσι κατάφερε να κρύψει το σώμα του του έρθει από το φόβο του. Ο άλλος άντρας έμεινε για μια στιγμή αθίγγος και μετά έπεσε στο έδαφος με σκοπό να υποκριθεί ότι είναι νεκρός.

Το άγριο θηρίο, έβριφε αμύσως πάνω από τον άντρα με σκοπό να αρπάξει το θύμα του. Με τα χαμηλά αρθροειδή νύχια της σήκωσε τον κακόμορο άντρα από το έδαφος. Τα πόδια και τα χέρια του άντρα είχαν γίνει από το φόβο παγωμένα ώστε η αρκούδα νόμισε ότι

αγαπητή Μαρία Παπαγιάννου

Αρχικά είχα βρει ένα παλιό έσοδο
παρα το θυρό σου, εγκατέλειψε τον άντρα σου,
έφυγε μακριά, για να σταί στην φιλία σου.

Ο άντρας ήρθε σιγά-σιγά μέσα στην
αποχώρησή σου αρθροί και συνέχισαν το
δρόμο σου συνεχίζοντας. Ο άντρας που σταφάρδωσε
στο έσοδο θέλοντας να κάνει το γενναίο.
Είδη στα σύνταξή σου.

Γιας μου ψιδή μου. Τ. σου είχε α αρθροί
ενώ ήσαν για ηδωρίνα, τρίμοντας από το
φίλο, πρέπει να σου είχε πολλά πράγματα
σε αυτή τη μακριά σου τμήση σου.

Ο άλλος άντρας τότε ατόρνευε

Τα πράγμα, μου έδωσε πρώτες ποδόμενες συμβουλές.

Μια από αυτές μαθήσια, δεν έχω τη
δυνατότητα να σου ξεχάσω. Μου είδε να
γίνω λιστό να συνεχίσω τη φίλη μου
μαζί σου από υδάρχει η πιθανότητα να
φαντασμάτισω στο έσοδο που κάποιο έσοδο
Θυρίδα.

Καβουράς

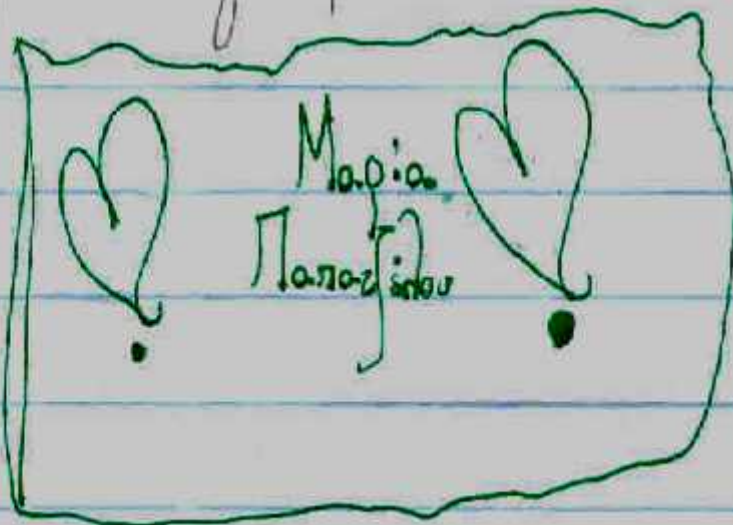
Ο καβουράς το κάνει στις όρες.
 Σε βραχίονες και θρυμματιστές βράχια.
 Από τους εχθρούς του σπασμένα και τα
 το σώμα του με πέτρα, ή σε εχθρούς βραχίονες.
 Για να εξαφανιστεί την εποχή του σπασμού, με
 τις χαντρές επιφανειακές ποδοσφαιρίδες του αποξεδαιώμενου
 συνόλου από παλιό και να μαλακώσει το χέρι
 μεταναστεύουν σε βράχια για γέννηση τα
 αυγά τους και τα σπορκοτόμια στην κοιλία τους
 μέχρι την εκκένωση των σπογγώδων της
 αυγού. Τα ^{αυγά} τα βράχια είναι σε ποτά νερά.

Μαρία Παπαγιάννου

A hand-drawn illustration of a crab, colored in shades of green and yellow. The drawing is simple and uses pencil and light colors. The crab is facing left.

Το χαρτάκι γλυφίσει καινούριου φίλου

Έκείνο αίστως φάιντε το ροδάκι για να συστήσει
το χαρτάκι για να γίνουν μια καλή παρτίδα
και να παίξουν μαζί εκεί που παίζουνε σέρπεντ
η μικρή σουσάια που την ακολουθούσε το
καρχαριακι. Μόλις αντεκρούσαν αυτή την
παιδική γλήτσον κι αυτά στην παρτίδα τους
συστήθηκαν με το χαρτάκι κι άρχισαν να
παίζουν όλα μαζί. Έτσι το χαρτάκι αγγέλθηκε
πολύ ευχαριστημένο που το άγγιζαν όλα του
χαρτάκια για φίλο του.

Γράφει η Χαρά Μάνου

ΠΟΙΜΕΝΙΚΟΣ ΣΚΥΛΟΣ-ΦΥΛΑΚΑΣ ΚΤΗΝΟΤΡΟΦΩΝ ΚΑΙ ΚΟΠΑΔΙΩΝ

- Ο μόνος σκύλος που μπορεί να αντιμετωπίσει το άγριο ζώο. Είναι πιστός στο κοπάδι και αφεισώμενος στον τρομαχτή όταν εκπαίδευτεί σωστά.
- Η φυλή του κινδυνεύει να εξαφανιστεί γιατί διασταθρώνεται με άλλες φάτσες σκύλων ή γιατί του δηλητηριάζουν.

Η συμβολή της οργάνωσης: Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ

- δημιούργησε το Κέντρο Αναπαραγωγής Ελληνικού Ποιμενικού για να διατηρηθεί η φυλή.
- το καθαρόαιμο κουτάβκι που γεννιούνται τα χαρίζει σε κτηνοτρόφους για να προστατεύουν το κοπάδι τους από επιθετικές αρκούδες και λύκους.

ΛΥΚΟΣ Ο ΠΑΡΕΣΤΗΓΗΜΕΝΟΣ ΚΥΝΗΓΟΣ

- Άγριο θηλαστικό που ζει σε αγέλες. Κινηγεί, συνήθως, άρρωστα ή αδύναμα ζώα και συμβάλλει έτσι στην καλή υγεία του δόρατος.
- Από το 14ο αιώνα ο άνθρωπος τον έχει εξαφανίσει από 14 χώρες της Ευρώπης.

Η συμβολή της οργάνωσης: Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ

- προσπαθεί να σταματήσει τους ανθρώπους να ασελματοποιούν παράνομα τους λύκους.
- κάνει έρευνες και καταγράφει τα μέρη στα οποία ζουν οι αγέλες.
- ενημερώνει μικρούς και μεγάλους για τους κινδύνους που απειλούν το λύκο.

ΚΑΦΕ ΑΡΚΟΥΔΑΣ: ΣΤΑΘΙΑ ΚΑΙ ΠΟΛΥΤΙΜΗ

- Είναι το πιο απειλούμενο χερσαίο θηλαστικό της Ευρώπης και το δάσι που κατοικεί είναι σπάνιο, γεμάτο από τροφή και πυκνό δέντρο.
- Επειδή ο άνθρωπος τη σκοτώνει και καταστρέφει το σπίτι της, το δάσος, κινδυνεύει να εξαφανιστεί.

Η συμβολή της οργάνωσης: Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ

- βοηθάει στο να την υπάρχουν στη χώρα μας αρκούδες-χερσαίες, που βασανίζονται από τους ανθρώπους, και στο να κλείσουν πολλά ζωολογικά κτήρια με λύκους και αρκούδες.
- κάνει έρευνες στα βουνά, βοηθάει τους κτηνοτρόφους και σταματάει τους παράνομους κυνηγούς για να συνεχίσουν να ζουν αρκούδες στα ελληνικά βουνά.
- μιλάει σε μεγάλους και παιδιά για την αρκούδα και το δάσι και δημιουργεί τα «Βαλίστρες της καφέ αρκούδας» για τους μαθητές.

Καφέ Αρκούδα
ΚΡΑΤΗΣΕ ΖΩΤΑΝΑ ΤΑ ΔΑΣΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΑΓΡΙΑ ΖΩΗ

- Μπορείς να υιοθετήσεις μια αρκούδα ή ένα λύκο που ζουν στο Περιβαλλοντικό Κέντρο του ΑΡΚΤΟΥΡΟΥ με € 150 για 1 χρόνο, για να βοηθήσεις στην προστασία και τη διατροφή τους. Θα λάβεις πιστοποιητικό υιοθεσίας, αφίσες, κάρτες, αναμνηστικά και θα ενημερώνεται για τα νέα της προστατευόμενης αρκούδας ή του λύκου σου κάθε 3 μήνες.
- Μπορείς να γίνεις υποστηρικτής του ΑΡΚΤΟΥΡΟΥ με €25 για ένα χρόνο για να ενημερώνεται και να συμμετέχεις στις δράσεις του με την ειδική κάρτα μέλους.

Περισσότερες πληροφορίες στο τηλέφωνο 2310-555920 και στο www.arcturos.gr

Ο ΑΡΚΤΟΥΡΟΣ ΕΚΠΕΜΠΕΙ S.O.S.

Η καφέ αρκούδα, ο λύκος και ο ελληνικός ποιμενικός σκύλος βρίσκονται, ευτυχώς, κάτω από την ομπρέλα προστασίας του ΑΡΚΤΟΥΡΟΥ

Πήρε το όνομά του από ένα εκ των φωτεινότερων αστεριών του αστερισμού της Αρκτού και σημαίνει «ο φύλακας της αρκούδας». Και ο Αρκτούρος πήρε την ονομασία του.

Το χταπόδι

Το χταπόδι είναι μαλάκιο με 8 πλοκάμια, δίχως καθόλου όστρακο. Στο κέντρο των πλοκαμιών υπάρχει το στόμα το οποίο έχει σιαγόνες από κερατίνη για να τσαχισμό της τροφής. Το χταπόδι έχει εννέα εγκέφαλους. Οι οχτώ ελέγχουν τα πλοκάμια, ο άλλος κάνει όλες τις υπόλοιπες δουλειές. Κατά μήκος των πλοκαμιών, το χταπόδι έχει μικρές βεντούζες που το βοηθούν να παρθεύει την τροφή του να κινείται με ευκολία στο νερό αλλά και να προσελκύει μικρά όστρακα και πεταρδάκια, προκειμένου να καλύψει τη γαστρίδα (βελόνη) του. Τα χταπόδια υπάρχουν σε ρηχά νερά, και σε πολύ βαθιά νερά όπου η πίεση είναι μεγάλη.

Μικρή ιστορία...

Το Γαυράκι πάει στο σχολείο.
-χάρηκε πολύ που έκανε καινούριους
φίλους σε αυτή τη γειτονιά. Όταν φή-
καν μέσα τα γάρια για να κάνουν
μάθημα είδαν ότι η δασκάλα τους
ήταν η κυρία φάλανα. Το Γαυράκι
φοβήθηκε πολύ μόλις είδε την
ζερόστια φάλανα αλλά αμέσως
κατάλαβε ότι ήταν μια καλή και
εγενική κυρία. Αφού τελείωσαν το
μάθημα βγήκαν έξω και ο Γάυρος εκτός
από αυτούς τους φίλους που είχε
απέκτησε κι άλλους.

Από τότε ο Γάυρος και οι και-
νούριοι φίλοι του ήταν πάντα μαζί.

♡ ♡ Χαρά
Μάνου ♡ ♡

♡ Χαρά
Μάνου ♡

♡ ♡ Χαρά
Μάνου ♡ ♡

Γράφει η Μαρία Οικονόμου

Η ΧΕΛΩΝΑ ΚΑΙ Ο ΑΕΤΟΣ

Μια χελώνα παρακαλούσε τον αετό να της μάθει να πετάει, όπως κι αυτός και να γνωρίσει τον κόσμο από ψηλά. Εγεί λουπόν εκείνος τη συμβούλευε ότι αυτό δεν είναι καθόλου συμφέρον με τη φύση της εκείνη επέμενε και τον παρακαλούσε ακόμα περισσότερο. Την έηλασε ο αετός με τα φτερά του νεχια και αφού πεταξε ψηλά μαζί της, άφησε. Η χελώνα όπως ήταν φρεσκό όταν έηλασε, έγινε χίλια κομμάτια.

Ομύθος μας λέει, πων δεν μπορούμε πάντα να κάνουμε ότι κάνουν οι άλλοι.

Μικρή ιστορία...

Το γαυράκι και η φίλη του
χάρηκε πολύ το γαυράκι μετά όταν
χάρισαν στο σπίτι το γαυράκι είπε
τι του συνέχει και χάρηκαν πολύ σε
αντίθεση με του άλλων γονείς.
Όταν τελείωσε το σχολείο πήγαν
να παίξουν από εκεί παίρνοντας και
γονείς του άλλου παιδιών και μόλις
είδαν τα παιδιά τους ευτυχισμένα
χάρηκαν και άλαξαν γυνάμη για την
εικογένεια είδαν την αλείθια και
ζητήσαν συγνώμη.

Το χταποδι έχει βεντούζες όταν
βλέπει τον εχθρό του του
μετάει μεδάκη και τρώει μικρά
ψαρια, μικρά καθαράκια και μικρά
σκουликаκια.

Ο Γάτος και τα ποντίκια

Κάποτε, σ' ένα μεγάλο αρχοντικό σπίτι με πολλά δωμάτια, έμενε μια γριά. Το σπίτι ήταν παμπάλαιο. Κανείς δεν το περιποιότανε πια κι οι τοίχοι του είχαν αρχίσει να ραίζουν, οι σοβάδες να πέφτουν, τα πατώματα να σαπίζουν.

Η γρια, που έμενε σ' αυτό το παλιό αρχοντικό σπίτι, κρατούσε μόνο δυο δωμάτια ανοιχτά, όπου έμενε αυτή στο ένα και στο άλλο η υπηρέτριά της. Όλα τα άλλα δωμάτια τα είχανε κλειστά και δεν άνοιγαν ποτέ τις πόρτες και τα παράθυρά τους ούτε έμπαιναν ποτέ εκεί μέσα.

Όπου στα κλεισμένα δωμάτια, έστησαν φωλιά δυο ποντίκια που, σιγά σιγά, έγιναν μια πολυάριθμη οικογένεια, στρατός ολόκληρος από ποντίκια, που αλώνιζαν εκεί μέσα. Κανείς δεν τα πείραζε και εκείνα νύχτα μέρα ροκάνιζαν ό,τι έβρισκαν μπροστά τους κι έγιναν όλα τετράπαχα.

Μια μέρα, ένας γάτος του δρόμου, βρίσκοντας ανοιχτή την εξώπορτα του σπιτιού, μπήκε μέσα για να προφυλαχτεί από το κρύο και χώθηκε κάτω από το κρεβάτι της γριάς.

Όταν τον είδε, την άλλη μέρα, η γριά χάρηκε, που θα τον είχε, και τον κράτησε. Ο γάτος καθώς περπατούσε αμέριμος στο σπίτι, μια μέρα ανακάλυψε μια τρύπα η οποία οδηγούσε σε κάποιο άλλο δωμάτιο όπου ζούσαν τα ποντίκια. Καθώς τα ποντίκια έβγαιναν ανυποψίαστα από τη φωλιά τους αυτός τα καταβρόχθιζε.

Κι επειδή τρώγοντας έρχεται η όρεξη, ο γάτος βγήκε, ένα άλλο βράδυ από το δωμάτιο της γριάς και άρχισε να τριγυρνάει στο απέραντο παμπάλαιο σπίτι. Στον πρώτο διάδρομο που μπήκε, αντίκρυσε κοπάδι ολόκληρο από ποντίκια και έπεσε απάνω τους με μανία. Εκείνα, συνηθισμένα όπως ήταν να μην τα πειράζει κανένας, άργησαν να καταλάβουν τον κίνδυνο που τα' απειλούσε και ώσπου να κρυφτούνε στις τρύπες τους ο γάτος έφαγε αρκετά.

Πού να ξεκολλήσει τώρα ο γάτος από το διάδρομο. Η γρια τον έχανε, γιατί εκείνος μέρα-νύχτα παραφύλαγε στο διάδρομο για ποντίκια.

Έπειτα, βρίσκοντας καμιά τρύπα σε κάποια πόρτα, μπήκε και σ' ένα δωμάτιο, κι από κει σε άλλο κι έτρωγε τόσα ποντίκια, όσα δεν είχε φάει σε όλη του τη ζωή κανένας γάτος, σ' όλο τον κόσμο!

Σιγά-σιγά όμως ξύπνησαν και τα ποντίκια και κατάλαβαν πόσο επικίνδυνος είναι ο γάτος. Κρύφτηκαν λοιπόν μέσα στις τρύπες τους και δεν ξαναβγήκαν.

Ο γάτος περίμενε μια, περίμενε δυο μέρες, περίμενε τρεις, αλλά κανένα ποντίκι δεν φαινότανε και αυτός άρχισε να πεινάει.

Σκέφτηκε λοιπόν να τα ξεγελάσει και πηδώντας πάνω σ' ένα ξύλινο χοντρό καρφί, στον τοίχο, κρεμάστηκε από αυτό και παρίστανε τον ψόφιο.

Ύστερα από δυο-τρεις ώρες ένα ποντίκι, καθώς δεν άκουγε τις πατημασιές του γάτου, τόλμησε να μισοβγει από την τρύπα του. Κοίταξε γύρω, είδε το γάτο που έκανε τον ψόφιο, και κατάλαβε τι είχε γίνει.

- Άκουσε κυρ γάτο του φώναξε. Και σακί να σε δω να γίνεις και να σε κρεμάσουν σε καρφί, εγώ δεν έρχομαι κοντά σου.

Και κρύφτηκε πάλι, όσο το δυνατόν πιο βαθιά μπορούσε, μέσα στην τρύπα του.

Διμήτρα
Δεδίλα

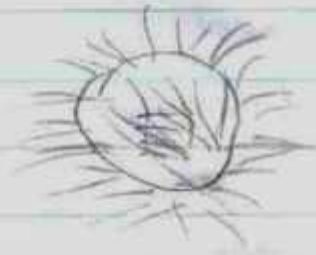

Πληροφορίες...

Πώς προστατεύεται ο ακινός από τους εχθρούς του;

Ο ακινός προστατεύεται από το κέλυφος που διαθέτει και τα αγκυράκια του.

Τι τρώει ο ακινός;

Ο ακινός τρώει φύκια και μικρά Ίνια Ίνυεσάνια ή νεκρά.

Πώς βρίσκει την τροφή του ο ακινός;

Με τα δόντια του σπάει τζίνες στους βράχους, όπου και εκεί μένει.

Πώς προσταφροφεται στο περιβάλλον που ζει ο ακινός;

Διαθέτει βαδιστικούς ποδίσκους και ποδοθαβίδες. Οι βαδιστικοί ποδίσκοι χρησιμοποιούν στην κίνησή του, να κολύβει πάνω σε πέφες και βράχια, αλλά και στην αναπνοή. Τis ποδοθαβίδες τις χρησιμοποιεί για να ακμίνεται και για να καθαρίζει το κέλυφός του.

Γράφει η Στέλλα Τζουζανιώτη

Το πάθημα του λύκου (Μύθοι Αισώπου)

Μια φορά κι έναν καιρό, το λιοντάρι αρρώστησε βαριά. Φοβήθηκε πως θα πεθάνει κι έδωσε διαταγή να συγκεντρωθούν όλα τα ζώα του μεγάλου δάσους μπροστά του, για να του πουν τι πρέπει να κάνει για να γιαντρευτεί. Όλα τα ζώα είπαν τη γνώμη τους, ώσπου ήρθε και η σειρά του λύκου.

- Βασιλιά μου, είτε με σεβασμό, δε γνωρίζω κανένα γιατρικό για την αρρώστια σου, μα ούτε και όσα ζώα είναι συγκεντρωμένα εδώ, γνωρίζουν. Το μόνο ζώο που ξέρει από φάρμακα είναι η αλεπού! Μα αυτή σε περιφρόνησε και δεν ήλθε στο κάλεσμά σου. Άκουσα μάλιστα να λένε ότι χάρηκε για την αρρώστια σου και ότι δεν τη νοιάζει κι αν πεθάνεις.

Ο λύκος τα είπε επίτηδες αυτά τα λόγια, γιατί δε χώνευε την αλεπού και ήταν σίγουρος ότι το λιοντάρι θα την τιμωρούσει!

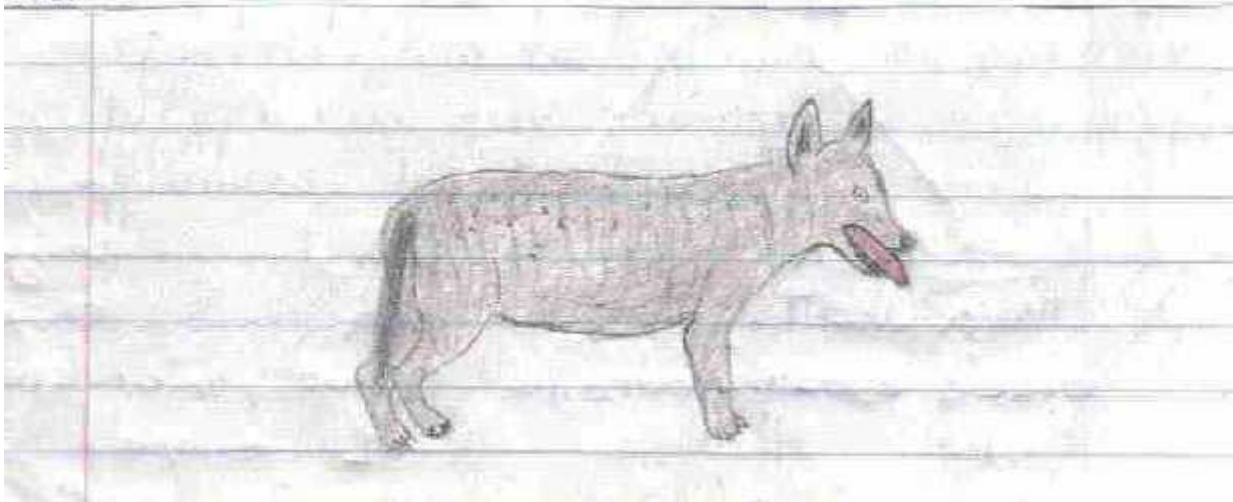
- Όστε έτσι! φώναξε θυμωμένο το λιοντάρι. Να τη βρείτε αμέσως και να τη φέρετε μπροστά μου. Θα της κόψω τη γλώσσα!

Ο λύκος έτριψε τα χέρια του από τη χαρά του. Είχε έλθει η στιγμή να κάνει κακό στην αλεπού. Ένα πουλάκι, όμως, πέταξε γρήγορα και βρήκε την αλεπού.

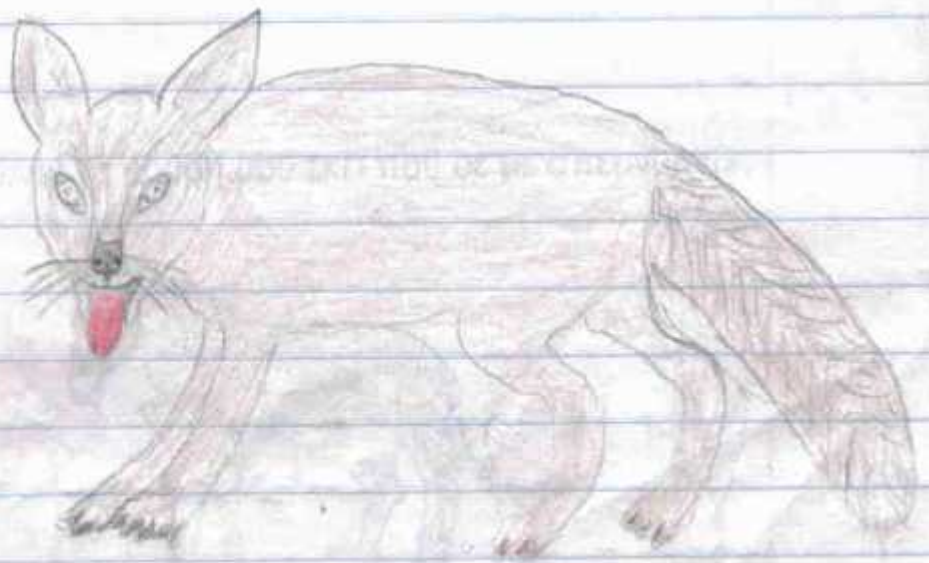
- Αυτό κι αυτό συμβαίνει! της είπε. Ο λύκος σε συκοφάντησε και το λιοντάρι θα σου κόψει τη γλώσσα για να σε τιμωρήσει.

- Σ' ευχαριστώ, καλό μου πουλάκι, του είπε η αλεπού. Μη φοβάσαι, θα καταφέρω να γλυτώσω.

Μάζεψε τότε αγριόχορτα και μια και δυο τράβηξε με θάρρος για τη σπηλιά του λιονταριού. Το λιοντάρι, όταν την είδε άφρισε από το κακό του.

- Σου έφερα αυτά τα βότανα, είπε η πονηρή αλεπού στο άρρωστο λιοντάρι, για να γίνεις καλά.
- Έλα εδώ! της φώναξε. Που ήσουν; Δεν έμαθες ότι κάλεσα όλα τα ζώα να παρουσιαστείτε μπροστά μου;
- Ναι, βασιλιά μου, απάντησε με θάρρος η αλεπού. Το έμαθα πως είσαι άρρωστος βαριά, γι' αυτό κι εγώ, πριν έλθω, πήγα και μάζεψα αυτά τα βότανα, που θα σε κάνουν καλά.
Ο θυμός του λιονταριού έπεσε αμέσως.
- Ωστε γι' αυτό άργησες να έλθεις; της είπε. Καλά έκανες... Θα... γίνω καλά όταν πάρω αυτά τα βότανα;
- Ναι, βασιλιά μου. Μόνο που χρειάζεται να τ' ανακατέψεις με κάτι ακόμα, για να γίνει τέλειο το φάρμακο.
- Με τι; ρώτησε το λιοντάρι.
- Να τα βράσεις μαζί με μια γλώσσα λύκου. Αυτή βέβαια... εσύ ξέρεις πού θα τη βρεις.
- Και βέβαια ξέρω! φώναξε το λιοντάρι. Θα κόψω τη γλώσσα αυτού του λύκου!
- Το είπε και το έκανε αμέσως. Έτσι η πονηρή η αλεπού τιμώρησε το λύκο για τη συκοφαντία του.

Ο γάιδαρος και το βόδι

Κάποτε, ήταν ένας γάιδαρος κι ένα βόδι. Εκείνα τα παλιά χρόνια, τα ζωντανά μιλούσαν, τώρα δε μιλάνε!

Ένα βράδυ, εκεί που κάθονταν στο στάβλο, έπιασαν κουβέντα. Λέει ο γάιδαρος στο βόδι:

«Βόδι, άκουσε εμένα που σου μιλώ. Εγώ είμαι δάσκαλος, ξέρω πολλά. Αύριο που θά 'ρθει το αφεντικό να σε πάρει για ζευγάρι, να του κάνεις το ζαβλακωμένο, το άρρωστο. Μη φας 'πόψε το φαΐ σου, για να σ' έβρει αποκαμωμένο ο γεωργός και να μη σε πάρει στη δουλειά».

Το βόδι, που δεν είναι καθόλου έξυπνο, γι' αυτό το λένε και «βόδι» και πιστεύει εύκολα ό,τι του λένε, άκουσε το γάιδαρο. Ήκατσε σ' ένα καντούνι κι 'κανένε το άρρωστο. Έκλεισε τα μάτια του, κατέβασε την κεφάλια του και δε μιλούσε.

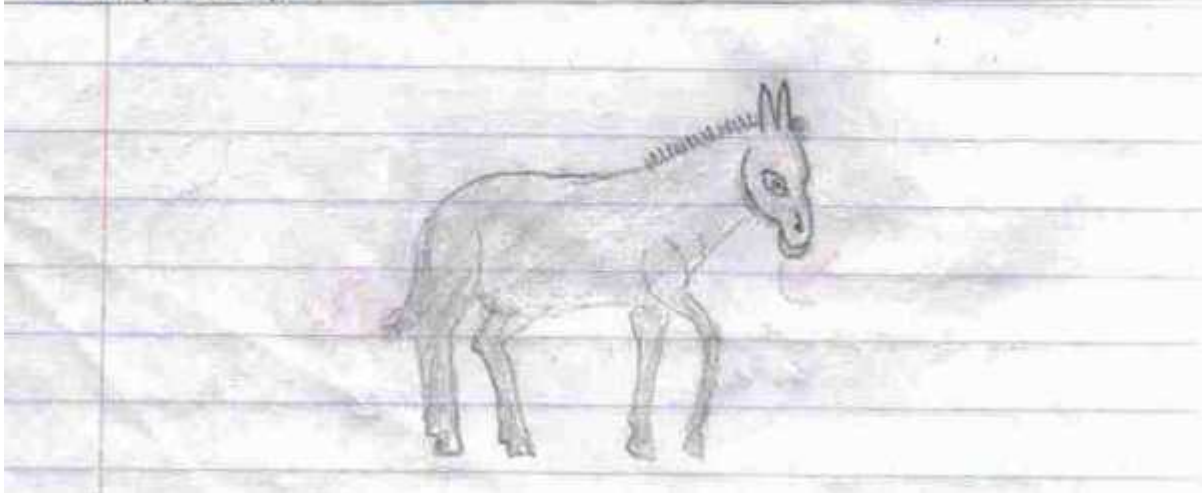
Την άλλη μέρα, μπαίνει μέσα η γυναίκα του γεωργού. (Τους γεωργούς τους λέμε εμείς ξωτάρηδες. Τα παλιά χρόνια, οι γεωργοί εδώ στη Λέρο δεν όργωναν μόνο, έκαναν και άλλες δουλειές.) Βλέπει το βόδι σε κακό χάλι. Φεύγει τρομαγμένη και πάει μέσα στο σπίτι.

«Φουρτούνα μας βρήκε σήμερα. Το ζωντανό μας δεν είναι στα καλά του. Το βλέπω ζαβλακωμένο σαν άρρωστο στο καντούνι του και δε θα μπορέσεις να το πάρεις στη δουλειά!».

Στενοχωρέθηκε ο κακομοίρης ο αγωγιάτης, ίντα θα κάνει; Πάει, ρωτάει τη γυναίκα του:

«Τι 'α κάμουμένε, γυναίκα; Α βάλουμένε, στη θέση του, το γάδαρο! Να ζευγαρίσουμε σήμερα με το γάδαρο και θα δούμε, ώσπου να γίνει καλά το βόδι μας!».

Πάει λοιπόν ο αγωγιάτης, παίρνει το γάδαρο, τον πάει στο χωράφι, τον ζώνει στ' αλέτρι και ξεκινάει το ζευγάρι. Νάσου 'πόδω ο γάδαρος, νάσου 'πό κει, ξεθεώθηκε.

Περνούσε η ώρα, πού να σταματήσει το ζευγάρι! Ο γεωργός είχε πολλή δουλειά. Κάποτε, πέρασε η ώρα, τελείωσε η δουλειά, μόλις ήφτασεν ο ήλιος να δύσει.

«Ε, καλά είναι για σήμερα λέει ο αγωγιάτης. Ας πααίνουμεν τώρα και αύριο πάλι με το καλό.» Παίρνει το γάιδαρο, καθίζει πάνω, τραβάει και το αλέτρι και φτάσανε στο στάβλο. Σ' όλο το δρόμο ο γάιδαρος το φυσούσε και δεν κρύωνε το πάθημά του. «Αχου, ίντα ήπαθα! Τι ήταν αυτό που έπαθα! Τι βλακεία ήταν αυτή;»

Μπήκε στο στάβλο αλλά πού να μιλήσει, για να μην πονηρέψει το βόδι. Έκατσε σε μια μεριά λυπημένο κι ήστυβε το μυαλό του: «Τι θα κάνω, πώς θα τη σκαπουλάρω αύριο;» Μετά από κάμποση ώρα, του ήρθε μια ιδέα. Σηκώνεται πάει κοντά στο βόδι και του λέει: «Φίλε μου, εγώ που σ' αγαπώ, 'κούσε με ίντα θα σου ξαναπώ. Αύριο δεν τη βλέπω καλά τη μέρα. Ήκουσα το γεωργό πού 'πε ότι, άμα είσαι έτσι κι αύριο θα σε σφάζει γιατί φοβάται μην του ψοφήσεις και θα πάθει μεγάλη ζημιά μετά. Λοιπόν, τό καλό που σου θέλω, κάτσε φάε καλά καλά απόψε να καρδαμώσεις, να σ' έβρει στα συγκαλά σου αύριο ο γεωργός, γιατί δε σε βλέπω καλά!

Το βόδι, ό,τι τού 'πε πάλι ο γάιδαρος έκαμε. Ήκουσε κι ότι, αν δεν είναι καλά αύριο, θα το σφάζει κι εντεροκόπηνε! Σηκώνεται και πέφτει με τα μούτρα στο φαΐ. «Φάε και να φας», ηθέριεψε! Κοιμήθηκε του καλού καιρού και την άλλη μέρα μπαίνει μέσα η γυναίκα του αγωγιάτη κι ήτανε της χαράς. «Αχ!», λέει, «Σήμερα είσαι της χαράς! Πάω να τα πω στον άντρα μου». Πάει μέσα: «Άντρα μου, άντρα μου εντάξει το βόδι μας, ηκαρδάμωσε! Σήμερα είναι της χαράς, γιατρέφτηκε! Μπορούμε να το πάμε στη δουλειά!». Το παίρνει τότε αυτός και φεύγουνε.

Ο γάιδαρος τότε ευχαριστημένος, τους ήβλεπε που φεύγανε κι ήλεε: «Αχ, πάλι καλά! Ευτυχώς που μέ 'κουσεν το βόδι και άλλη φορά να προσέξω, να μη χώνω τη μούρη μου εκεί που δε με σπέρνουν!».

Το λιοντάρι, ο Προμηθέας κι ο ελέφαντας (Μύθοι Αισώπου)

Μια μέρα το λιοντάρι παρουσιάστηκε στον Προμηθέα.

-Έχω πολλά παράπωνα του είπε.

-Με ποιον τα 'χεις;

-Με σένα που μ' έπλασες.

Ο Προμηθέας παραξενεύτηκε.

-Με μένα τα 'χεις τα παράπωνα; ρώτησε. Μήπως δεν σ' έπλασα ένα αγρίμι μεγάλο κι όμορφο;

-Ναι, παραδέχτηκε το λιοντάρι.

-Μήπως δεν σου 'δωσα δόντια δυνατά, που μπορείς να συντρίψεις μ' αυτά και τα πιο χοντρά κοκάλια;

-Μου τα 'δωσες.

-Δεν σου έδωσα πόδια δυνατά και γρήγορα;

-Μου έδωσες.

-Δεν σου έδωσα νύχια δυνατά και κοφτερά;

-Κι αυτά μου τα έδωσες, παραδέχτηκε το λιοντάρι.

-Τότε, γιατί παραπονιέσαι με μένα, απόρησε ο Προμηθέας.

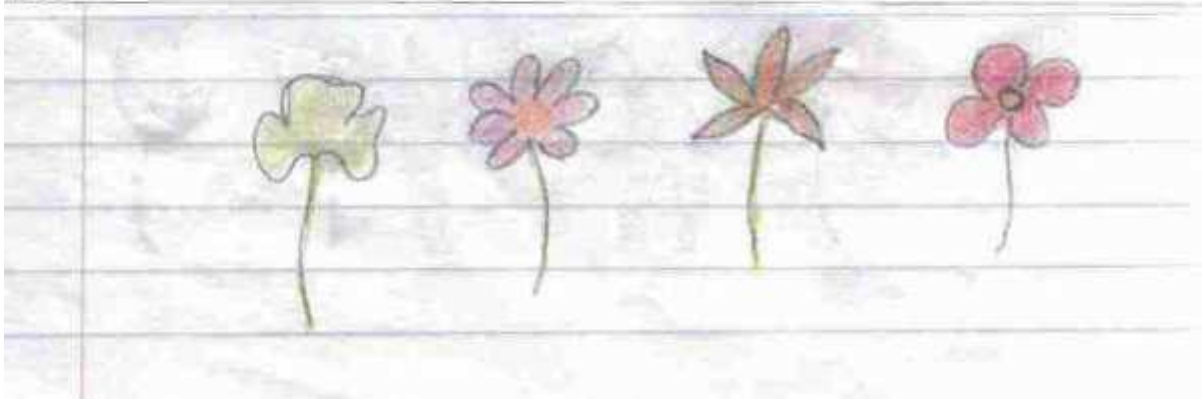
-Παραπονιέμαι γιατί, ενώ είμαι μεγάλο, όμορφο και δυνατό θηρίο, φοβάμαι τον πετεινό, του εξήγησε το λιοντάρι.

-Τότε με τον εαυτό σου να τα βάζεις και όχι με μένα. Η ψυχή η δική σου φοβάται τον πετεινό κι εγώ δεν έπλασα την ψυχή σου.

Το λιοντάρι κατέβασε το δυνατό του κεφάλι, γιατί δεν είχε τι να πει στον Προμηθέα, μια που εκείνος δεν είχε πλάσει την ψυχή του και μια που η ψυχή του έφταιγε, που φοβότανε τον πετεινό. Γύρισε λοιπόν στενοχωρημένο στο άγριο δάσος, όπου ζούσε και μερόνυχτα ολόκληρα βασανιζότανε μ' αυτή τη σκέψη: γιατί φοβότανε τον πετεινό;

Πώς θα 'κανε να καταικήσει εκείνο τον παράξενο φόβο του; Κι επειδή δεν έβρισκε καμιά λύση, αποφάσισε να αυτοκτονήσει.

Την ώρα λοιπόν που πήγαινε να αυτοκτονήσει, αντάμωσε στο δρόμο του ένα πελώριο ελέφαντα, που κουνούσε διαρκώς τα τεράστια αυτιά του.

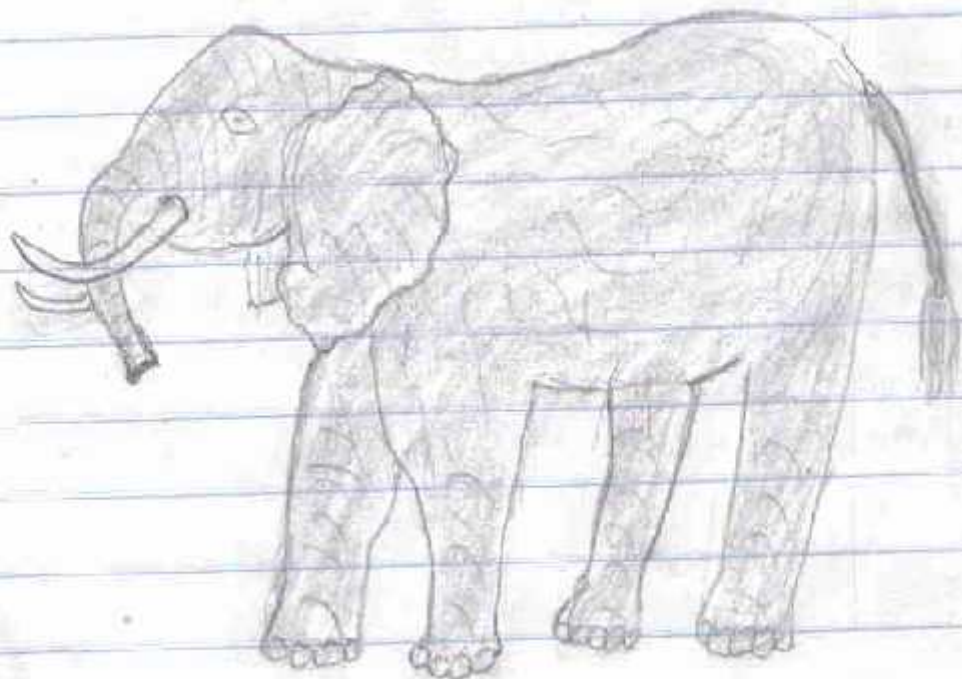
-Πες μου, τον ρώτησε περίεργο το λιοντάρι, γιατί κουνάς διαρκώς τα αυτιά σου;

-Κουράζομαι, αλλά δεν μπορώ να κάνω κι αλλιώς, του ομολόγησε ο ελέφαντας. Φοβάμαι αυτό το κουνούπι! Αυτό το μικροσκοπικό έντομο, που βουίζει διαρκώς, με κάνει και τρελαίνομαι από το φόβο μου, κι αλίμονό μου αν χωθεί μέσα, βαθιά στο αυτί μου.

Το λιοντάρι ακούγοντας εκείνα τα λόγια του ελέφαντα, γύρισε πίσω στη σπηλιά του.

«Τι ανόητο που ήμουν», έλεγε μέσα του, «να πηγαίνω να αυτοκτονήσω, γιατί φοβάμαι τον πετεινό. Εγώ είμαι πιο δυνατό κι από τον ελέφαντα ακόμη, μια που εγώ τουλάχιστον φοβάμαι τον πετεινό, ενώ εκείνος φοβάται το κουνούπι!»

Κι αποφάσισε να ζήσει, έστω κι αν φοβότανε τον πετεινό. Είχε πάρει, βλέπετε, θάρρος, μια που είδε πως υπήρχε και χειρότερος φόβος από το δικό του.

Η Χελώνα που ήθελε να πετάξει (Μύθοι του Αισώπου)

Μια φορά κι έναν καιρό ζούσε στην αυλή ενός χωριάτικου σπιτιού μια χελώνα, που είχε έναν μεγάλο καημό. Ήθελε να πετάξει στον ουρανό όπως τα πουλιά.

- Τι κατάρρα είναι αυτή! έλεγε κάθε τόσο αναστενάζοντας. Σέρνω μέρα και νύχτα αυτό το βαρύ καβούκι και είμαι καρφωμένη πάνω στη γη. Αχ, να 'μουνα κι εγώ ένα πουλάκι, να είχα φτερά και να πετούσα! Πώς ζηλεύω τις πάπιες της αυλής που όταν θέλουν πετούν και βλέπουν τον κόσμο από ψηλά.

Μια μέρα δυο πάπιες άκουσαν το παράπονο της και τη λυπήθηκαν.

- Θέλεις στ' αλήθεια να πετάξεις, κυρα - χελώνα; τη ρώτησαν.

- Αν θέλω; απάντησε η χελώνα.

Από τη χαρά της, η χελώνα, άφησε το ξύλο που κρατούσε με τα δόντια.

- Αυτό είναι το πιο μεγάλο μου όνειρο. Να πετάξω μια φορά κι ας πεθάνω! που λέει ο λόγος. Αλλά, πώς;

- Υπάρχει ένας τρόπος, της είπε η μια πάπια. Να δαγκώσεις σφιχτά αυτό το ξύλο, εγώ και η αδελφή μου θα πιάσουμε με τα ράμφη μας τις δυο άκρες και θα σε πάρουμε μαζί μας.

- Ναι, ναι! φώναξε ενθουσιασμένη η χελώνα. Ωραία ιδέα! Εμπρός, ας μην αργούμε!

Και βιάστηκε να δαγκώσει το ξύλο. Το έπιασαν και οι πάπιες με τα ράμφη τους, τίναξαν τα φτερά τους και πέταξαν ψηλά, κουβαλώντας τη χελώνα μαζί τους.

Το πόσο χαιρόταν η χελώνα, δε λέγεται! Τι όμορφα ήταν εδώ ψηλά! Επιτέλους είχε πραγματοποιήσει το μεγάλο όνειρο της! Πετούσε! Όμως, μέθυσε τόσο πολύ από τη χαρά της και για μια στιγμή πίστεψε ότι θα μπορούσε να πετάξει και μόνη της!

Έτσι, η κουτή, άφησε το ξύλο που κρατούσε με τα δόντια της και, φυσικά, με το μεγάλο βάρος που είχε, έπεσε στη γη και σκοτώθηκε.

Αυτό το παραμύθι μας διδάσκει ότι το κάθε πλάσμα πρέπει να είναι ευχαριστημένο με τη μορφή που του έδωσε ο Θεός και να μη ζηλεύει τα άλλα πλάσματα.

Ζωγραφίζει η Ανθή Γκουνούλη

Ο Κάβουρας κι η Αλεπού (Μύθοι Αισώπου)

Ζούσε, κάποτε, ένας κάβουρας σε μian ακρογιαλιά.

Ήταν πολλά καβούρια σε εκείνη την ακρογιαλιά, που ζούσαν ανάμεσα στους βράχους και στα φύκια και, καμιά φορά, έβγαιναν για λίγο στην αμμουδιά, ως εκεί που έφτανε το κύμα της θάλασσας, κι έπειτα ξαναγυρνούσαν στις φωλιές τους.

Εκεί, ανάμεσα στα βράχια και στα φύκια, που πότε τα σκέπαζε και πότε τα ξεσκέπαζε η θάλασσα, ζούσαν όλα μαζί τα καβούρια., έτρωγαν, έπαιζαν, κοιμόντουσαν. Κι εκεί στις πιο βαθιές σπηλιτσες, ή κάτω από βραχάκια, που σχημάτιζαν κουφάλα, κρύβονταν όταν τα απειλούσε κάποιος κίνδυνος.

Αλλ' αυτός ο κάβουρας είχε βαρεθεί να ζει όπως τα άλλα τα καβούρια. Όταν ανέβαιναν στην ακρογιαλιά και τα άλλα έτρεχαν να ξαναπέσουν στο νερό, αυτός αργοπορούσε και καμιά φορά προχωρούσε λίγα μέτρα στην αμμουδιά, γιατί ήθελε να δει πώς είναι ο κόσμος της στεριάς.

Τέλος, μια μέρα, αποφάσισε να μην ξαναγυρίσει στη θάλασσα.

Προχώρησε ως την αμμουδιά, ώσπου βρήκε ένα ποταμάκι που κυλούσε ανάμεσα στις πέτρες και ανέβηκε στην κοίτη του ποταμού για να δει τι είναι πιο πέρα.

Έφτασε, έτσι, σ' ένα δάσος και παραξενεύτηκε γιατί ποτέ στη ζωή του δεν είχε δει δέντρα και στην αρχή, νόμισε πως είναι κατάρτια καραβιών.

Αλλά καθώς προχωρούσε θαυμάζοντας αυτά που έβλεπε γύρω, τον είδε μια πεινασμένη αλεπού και πήδησε απάνω του για να τον φάει.

«Καλά να πάθω!», είπε μέσα του ο καημένος ο κάβουρας. «Αφού ήμουνα θαλασσινός, τι γύρευα στη στεριά;»

Γράφει η Ανθή Γκουνούλη

Το πάθημα του λύκου (Μύθοι Αισώπου)

Μια φορά κι έναν καιρό, το λιοντάρι αρρώστησε βαριά. Φοβήθηκε πως θα πεθάνει κι έδωσε διαταγή να συγκεντρωθούν όλα τα ζώα του μεγάλου δάσους μπροστά του, για να του πουν τι πρέπει να κάνει για να γιατρευτεί. Όλα τα ζώα είπαν τη γνώμη τους, ώσπου ήρθε και η σειρά του λύκου.

- Βασιλιά μου, είπε με σεβασμό, δε γνωρίζω κανένα γιατρικό για την αρρώστια σου, μα ούτε και όσα ζώα είναι συγκεντρωμένα εδώ, γνωρίζουν. Το μόνο ζώο που ξέρει από φάρμακα είναι η αλεπού! Μα αυτή σε περιφρόνησε και δεν ήλθε στο κάλεσμά σου. Άκουσα μάλιστα να λένε ότι χάρηκε για την αρρώστια σου και ότι δεν τη νοιάζει κι αν πεθάνεις.

Ο λύκος τα είπε επίτηδες αυτά τα λόγια, γιατί δε χώνευε την αλεπού και ήταν σίγουρος ότι το λιοντάρι θα την τιμωρούσε!

- Ώστε έτσι! φώναξε θυμωμένο το λιοντάρι. Να τη βρείτε αμέσως και να τη φέρετε μπροστά μου. Θα της κόψω τη γλώσσα!

Ο λύκος έτριψε τα χέρια του από τη χαρά του. Είχε έλθει η στιγμή να κάνει κακό στην αλεπού. Ένα πουλάκι, όμως, πέταξε γρήγορα και βρήκε την αλεπού.

- Αυτό κι αυτό συμβαίνει! της είπε. Ο λύκος σε συκοφάντησε και το λιοντάρι θα σου κόψει τη γλώσσα για να σε τιμωρήσει.

- Σ' ευχαριστώ, καλό μου πουλάκι, του είπε η αλεπού. Μη φοβάσαι, θα καταφέρω να γλυτώσω.

Μάζεψε τότε αγριόχορτα και μια και δυο τράβηξε με θάρρος για τη σπηλιά του λιονταριού. Το λιοντάρι, όταν την είδε άφρισε από το κακό του.

- Σου έφερα αυτά τα βότανα, είπε η πονηρή αλεπού στο άρρωστο λιοντάρι, για να γίνεις καλά.

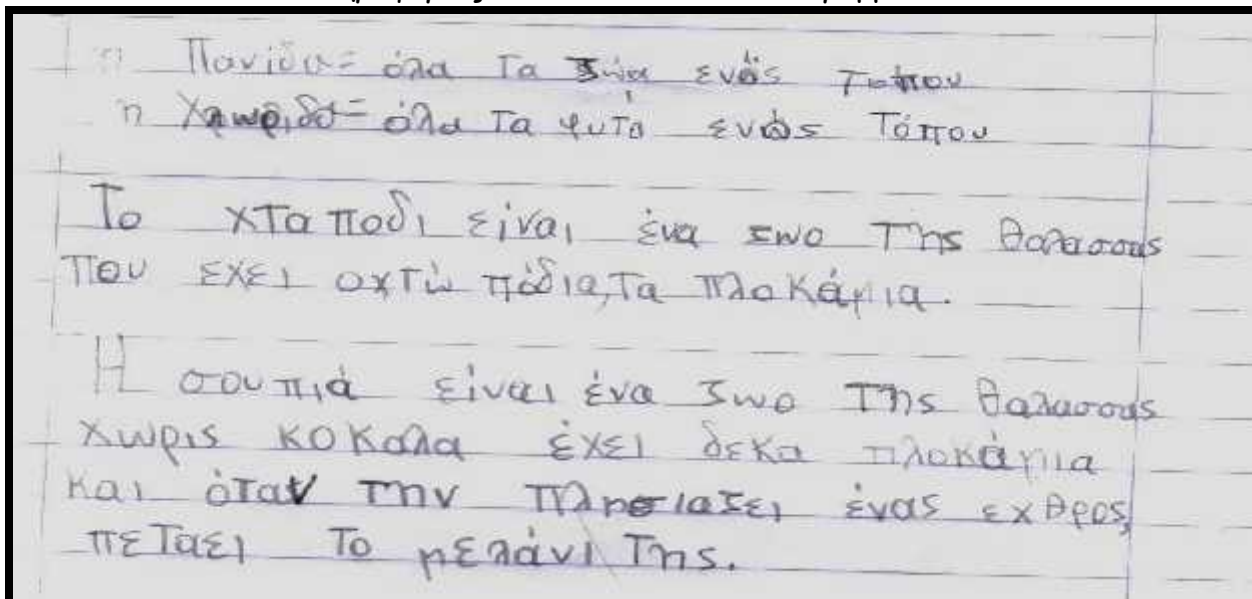
- Έλα εδώ! της φώναξε. Που ήσουν; Δεν έμαθες ότι κάλεσα όλα τα ζώα να παρουσιαστείτε μπροστά μου;
- Ναι, βασιλιά μου, απάντησε με θάρρος η αλεπού. Το έμαθα πως είσαι άρρωστος βαριά, γι' αυτό κι εγώ, πριν έλθω, πήγα και μάζεψα αυτά τα βότανα, που θα σε κάνουν καλά. Ο θυμός του λιονταριού έπεσε αμέσως.
- Όστε γι' αυτό άργησες να έλθεις; της είπε. Καλά έκανες... Θα... γίνω καλά όταν πάρω αυτά τα βότανα;
- Ναι, βασιλιά μου. Μόνο που χρειάζεται να τ' ανακατέψεις με κάτι ακόμα, για να γίνει τέλειο το φάρμακο.
- Με τι, ρώτησε το λιοντάρι.

- Να τα βράσεις μαζί με μια γλώσσα λύκου. Αυτή βέβαια... εσύ ξέρεις πού θα τη βρεις.
- Και βέβαια ξέρω! φώναξε το λιοντάρι. Θα κόψω τη γλώσσα αυτού του λύκου!

Το είπε και το έκανε αμέσως. Έτσι η πονηρή η αλεπού τιμώρησε το λύκο για τη συκοφαντία του.

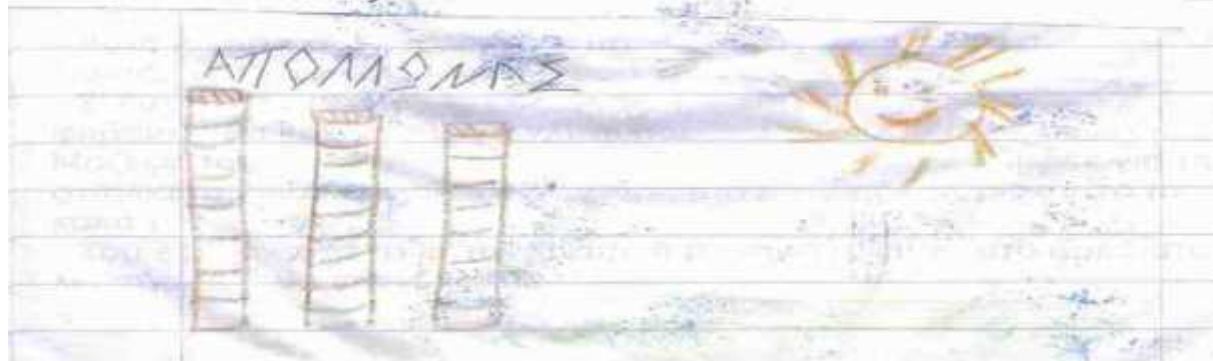

Πληροφορίες από τον Κωνσταντίνο Κρεμμύδα

Μύθοι και Παραδόσεις

Το όνομά του εικάζεται πως προέρχεται από τη λέξη 'λύκη' που σημαίνει φως.
Ο λύκος ήταν το σύμβολο του θεού του φωτός Απόλλωνα, ο οποίος συχνά αναφέρεται ως Λύκειος.
Στα νομίσματα του Άργους, προστατευόμενης από τον Απόλλωνα πόλης, μέχρι την 5ο αιώνα, υπήρχε απεικόνιση του λύκου. Στο μαντείο των Δελφών, το πιο φημισμένο ιερό του Απόλλωνα, υπήρχε στην είσοδο ένας μπρούτζινος λύκος.
Ο Αριστοτέλης στο «Περί ζώων ιστορίαι» στο κεφάλαιο για τους λύκους συμπεριλαμβάνει τον μύθο της γέννησης του Απόλλωνα στη νήσο Δήλο. Σύμφωνα με το μύθο η μητέρα του Απόλλωνα Λητώ ταξίδεψε από τη γη των Υπερβορείων ως τη Δήλο, μεταμορφωμένη σε λύκο και συνοδευόμενη από μια αγέλη λύκων. Ο λύκος συναντάται και στη συνοδεία της θεάς Αρτεμης μαζί με άλλα ζώα.
Ο λύκος αποτελεί βασικό πρωταγωνιστή σε πολλούς μύθους του Αισώπου, καθώς και στις παραδόσεις, στις παροιμίες και στα παραμύθια της νεότερης Ελλάδας. Πολλά είναι και τα τοπωνύμια που υποδηλώνουν την παρουσία του λύκου στην Ελλάδα, όπως τα χωριά Λυκοτρίχι και Λυκοστάνη Δωδώνης, Λυκόστομο Καβάλας, Λύκος Φιλιατών, Λύκοι Έδεσσας, Λυκοδρόμι Ξάνθης, Λυκόβρυση Αττικής και Λυκοποριά Κορινθίας, Λυκότραφος Μεσσηνίας, Λύκισσα Πυλίας, Λυκόσουρα Μεγαλόπολης, Λυκοτρύπι Ναυπλίας.

Δελφίνο ερασιόχης

Κοινό όνομα: Δελφίνι

Χαρακτηριστικά του σώματος: Ίχει

Πτερυγίο στη ράχη, σαχόνια που φαιάζουν να χαμογελούν και θείο δέρμα.

Συνήθειες/συμπεριφορά: Χαίρεται να πηδά ψηλά στο νερό και να βουκιά στο βυθό. Του αρέσει να συνοδεύει τα καράβια και να σώζει ανθρώπινες ζωές.

Αγαπημένο φαγητό: Τρώει ψάρια, καλαμάρια και σουπιές.

Κύριες απειλές: Κινδυνεύει από τα δίχτυα των ψαράδων και από τη θαλάσσια ρύπανση!

Γράφει η Ροδούλα Γεωργαντζά

Η Κουκουβούγια είναι ευχάριστο πουλί που κοιμάται με τέρπεινα μάτια. Η παράδοση λέει ότι ήταν πουλί της θεάς Αθηνάς και σήκωνε τις επιστήμες και τις σοφίες. Ομύβος λέει ένας κύκλος δεν γράφει την ιστορία και το λάθος της κουκουβούγιας φαντασμάγει θάνατο στους άπορους κακούς ανθρώπους.

Ροδούλα
Γεωργαντζά!!!

Ο Έξυπνος γάιδαρος

Μια φορά σε ένα λιβάδι βοσκούσε ένας έξυπνος γάιδαρος. Εκεί παρουσιάστηκε ένας λύκος που ήθελε να τον φάει. Ο δυστυχισμένος σκέφτηκε ένα τεχνασμα. Μόλις είδε το λύκο άρχισε να κουτσάινει και του είπε: Ξέρω ότι θα με φας αλλά πρώτα θέλω να σου ζητήσω μια χάρη. Πάτησαι ένα σκάκι στο δεξί πιονό μου πόδι. Σε παρακαλώ βοήθησέ με και βγάλε μου να μην πονώ μετά με τρεις με την πουχιά σου. Ο λύκος το πίστεψε και δέχτηκε. Ο γάιδαρος σήκωσε και μαζέψε λίγο το πόδι, ο λύκος πήγε πίσω ανύποπτος και πλησίασε το πρόσωπό του. Τότε εκείνη τη στιγμή ο γάιδαρος του έδωσε μια δυνατή κλωτσιά και του έσπασε τα δυο σαρόνια. Πονούσε και έκλαιγε ο λύκος καθώς πήγαινε στη φωλιά του και στο δρόμο έλεγε: Καλά να πάθω, γιατί δεν ήμουν ευχαριστήμενος με όσα είχα ήθελα να γίνω και κτηνίατρος.

«Τίτλος παραμυθιού»

Το μικρό Γαυράκι και η παρέα του.

Εκείνο αμέσως, χάρηκε που το Δελφίνι φώναζε το Ξιφιάκι για να παρουν στην παρέα τους το μικρό Γαυράκι και να παίζουν όλοι μαζί. Στην παρέα ήταν τα γαυράκια του Ροφούζα χελωνάκια και τα μικρά της Φώκιδας.

Αχιλλέας

Χελώνες

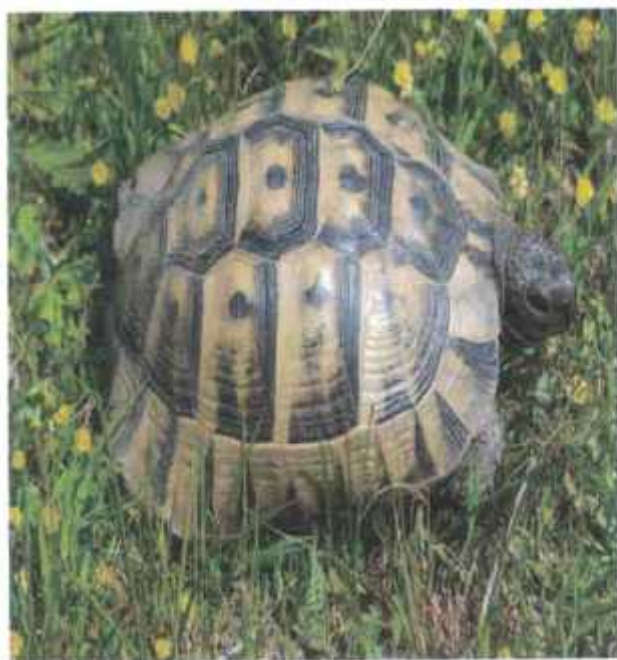
Τάξη ερπετών των μεσοτροπικών κυρίως περιοχών. Ολόκληρο το σώμα τους καλύπτεται από όστρακο που αποτελείται από πολυγωνικές οστέινες πλάκες σκεπασμένες με κεράτινες φολίδες από το οποίο βγαίνουν μόνο το κεφάλι, τα τέσσερα πόδια και η ουρά. Στο στόμα τους δεν έχουν δόντια. Οι χελώνες είναι χορτοφάγες, σαρκοφάγες και άλλες παμφάγες. Αντέχουν πάρα πολύ στη νηστεία, στα τραύματα και στους σοβαρούς τραυματισμούς. Αναπαράγονται με αυγά και ζουν πάνω από εκατό χρόνια. Οι χελώνες είναι θαλάσσιες, χερσαίες και αμφίβιες.

Μύθος

Ένας μύθος για το
ζώο του δάσους που
είναι πιο γυναίκα
είναι το αμυντικό της
χελώνες με του λουλούδι
|| χελώνα όρως ξέρεις
Περπατάει από και ο
λαγός γρήγορα έτσι ο τρι
Κι έτσι ο λαγός κοροϊδεύει
τη χελώνα και αγανιστήσαι
Κέρτασε η χελώνα που
αγανιστήσαι έντιμοι
|| έτσι μέχρι και σήμερα
το φέρμας σου παικτερι
στην καρδιά σου μου ζωη

Θηλυκή χελώνα

Αρσενική χελώνα

Οι χελώνες γεννιούνται από γονιμοποιημένα αυγά και στην αρχή είναι πολύ μικρές και εύθραυστες, αν λάβει κανείς υπ' όψη του ότι το βάρος τους, μόλις γεννηθούν είναι περίπου 10 γραμμ. Η εξέλιξη τους είναι γνωστή σε όλους μας, μπορούν να φθάσουν σε πολύ μεγάλα μεγέθη. Το μεγαλύτερο είδος χελώνας της Ξηράς στη χώρα μας μπορεί να ξεπεράσει τα 35cm. Ζουν πολλά χρόνια και η διάρκεια ζωής της χελώνας είναι 40-130 χρόνια.

Οι αρσενικές χελώνες ξεχωρίζουν γιατί αφ' ενός είναι πιο μεγάλες, έχουν μακρύτερη και παχύτερη ουρά, που διπλώνει στα πλάγια, αφετέρου έχουν μια κοιλότητα στο κάτω μέρος του κελύφους, που δεν έχουν στα θηλυκά. Οι χελώνες ειδικά της Ξηράς, παρ' ότι δεν θεωρούνται απειλούμενο είδος, παρουσιάζουν τα τελευταία χρόνια έναν περιορισμό στην εξάπλωσή τους, γεγονός που αποδίδεται κατά κύριο λόγο στην καταστροφή των βιοτόπων. Θα πρέπει να τονίσουμε ότι οι χελώνες προστατεύονται από την Ελληνική και την ευρωπαϊκή νομοθεσία και ότι η σύλληψη και θανάτωσή τους τιμωρείται από το νόμο. Οι χελώνες είναι ένα από τα πιο παλιά ζώα που υπάρχουν στη γη, αφού η πρώτη τους εμφάνιση χρονολογείται στα 200 εκατομμύρια χρόνια πίσω.

Το χειμώνα οι χελώνες πέφτουν σε χειμέρια νάρκη και ξυπνάνε την άνοιξη, όταν ο ήλιος αρχίζει να τις ζεσταίνει. Με το που θα ξυπνήσουν είναι ώρα να αρχίσουν να δραστηριοποιούνται. Οι δραστηριότητες που αναπτύσσουν στοχεύουν αφ' ενός αναζήτησης τροφής και αφετέρου αναζήτησης συντρόφου. Οι περισσότερες λειτουργίες και κινήσεις τους βασίζονται στο δυνατό αισθητήριο της όσφρησης που διαθέτουν.

Το πάθημα του πελαργού

Ένας αγρότης έστησε μια μέρα στο χωράφι του δόκανα για να πιάσει κάτι γερανούς που του κατέστρεφαν τα σπαρτά. Στις παγίδες όμως πιάστηκε και ένας πελαργός – που είναι πουλί χρήσιμο στη γεωργία. Νιώθοντας το άμοιρο αυτό πουλί το οικτρό τέλος που το περίμενε, όταν ήρθε και το βρήκε ο αγρότης, άρχισε να τον ικετεύει: - Δεν είμ' αφέντη γερανός εγώ, που να βλάπτω τα σπαρτά σου. Κι αν θες να βεβαιωθείς, καλέ μου άνθρωπε, γι' αυτό, ρώτα τα διάφορα ερπετά κι αυτά τα φίδια ακόμα που κάθε μέρα κυνηγώ κι εξοντώνω για μεγάλο κέρδος δικό σου. Μα ο γεωργός δεν τον λυπήθηκε και του μίλησε σκληρά: «αφού, όπως λες, του είπε, είσαι καλός, γιατί πήγες με τους κακούς να σμίξεις; Εγώ μ' αυτούς σε έπιασα, μ' αυτούς θα σε χαλάσω!».

Μύθοι του Αισώπου

Ο τζίτζικας και ο μυρμήγκας

Κάποτε ήταν ένα τζίτζικι και ένα μυρμήγκι. Το τζίτζικι είχε φτιάξει την φωλιά του στα κλαδιά ενός δέντρου ενώ το μυρμήγκι στις ρίζες του.

Ήταν καλοκαίρι και μόλις ανέτειλε ο ήλιος, το μυρμήγκι ξεκινούσε την εργασία του. Έβγαινε από την φωλιά του και έψαχνε να βρει διάφορους σπόρους. Όταν έβρισκε κάποιον, τον φορτωνόταν στην πλάτη και τον μετέφερε στην φωλιά του όπου τον αποθήκευε. Μερικές φορές οι σπόροι ήταν τόσο μεγάλοι που έπρεπε να τους κομματιάσει πριν τους μεταφέρει και αυτό σήμαινε διπλάσιο κόπο για το μυρμήγκι. Εργαζόταν από την ανατολή μέχρι την δύση του ηλίου.

Από την άλλη μεριά, το τζίτζικι, ξυπνούσε αφού είχε σχεδόν μεσημεριάσει. Έβγαινε από την φωλιά του και αφού έτρωγε κάτι πρόχειρα, έπιανε το τραγούδι που μερικές φορές το συνέχιζε ακόμα και μετά τα μεσάνυκτα. Εκτός από το να τρώει και να τραγουδάει δεν έκανε τίποτα άλλο όλη μέρα. Τι όλη μέρα δηλαδή, την μισή μέρα αφού όπως είπαμε ξυπνούσε το μεσημεράκι.

Έτσι περνούσαν οι μέρες η μία μετά την άλλη και ήρθε ο καιρός που έφυγε το καλοκαίρι και έδωσε την θέση του στο φθινόπωρο. Ο ουρανός συννέφιασε, ψιλή βροχή άρχισε να πέφτει και τα φύλλα των δέντρων ένα ένα ξεράθηκαν και έπεσαν στην γη.

Το μυρμήγκι έχοντας αρκετές προμήθειες για να περάσει μέχρι την άνοιξη, καθόταν και απολάμβανε τον ήχο που έκαναν οι σταγόνες της βροχής καθώς έπεφταν πάνω στα ξερά φύλλα. Από την άλλη μεριά, το τζίτζικι έψαχνε απεγνωσμένα να βρει κάτι να φάει αλλά δεν υπήρχε τίποτα αφού όλα τα φύλλα, όπως είπαμε, είχαν ξεραθεί.

Μην αντέχοντας άλλο την πείνα, πήγε στον γείτονα του, το μυρμήγκι, και του είπε: - Καλέ μου γείτονα, σε παρακαλώ, δώσε μου κάτι να φάω γιατί όλα τα φύλλα έχουν ξεραθεί και δεν υπάρχει τροφή πουθενά.

- Καλά, όλο το καλοκαίρι τι έκανες; Ρώτησε το μυρμήγκι.

- Α! Το καλοκαίρι δεν πρόλαβα να μαζέψω τροφές γιατί είχα πολύ κέφι και τραγουδάγα όλη μέρα.

- Ε! Αφού τραγουδάγες το καλοκαίρι, ήρθε τώρα ο καιρός να χορέψεις. Είπε το μυρμήγκι και γύρισε να δει κάτι αργοπορημένα πουλιά που πετούσαν προς το νότο.

Και κάτι από τη Λαϊκή Παράδοση...

Παράδοση

Η **κουκουβιάγυ** αποτελεί σύμβολο σοφίας και σύνεσης. Η παράδοση αυτή προέρχεται από την ελληνική μυθολογία όταν η θεά Αθηνά, η Θεά της φρόνησης, εντυπωσιάστηκε από τα μεγάλα μάτια και την σοβαρή εμφάνιση της. Έκτοτε είναι το αγαπημένο πουλί και έμβλημα της θεάς Αθηνάς που την συντροφεύει σε πολλά αγάλματα.

... και πληροφορίες για διάφορα ζώα από τον Χρήστο Ουγιάρο

ΑΕΤΟΣ

Ο αετός είναι ένα μεγαλύτερο αρπυγινό, παρκοράγο πτερόδι φτερούζες του είναι μακριές και τελειώνουν εκεί που αρχίζει η ουρά του και έχουν άνοιγμα δύο ως 9-9,5 μ. Το σώμα του είναι γαμφού για να μπορεί να κατασπαράξει πιο εύκολα τη δόξα του. Έχει δύο πολύ ισχυρά πόδια με ξύστρα δάκτυλου τα καθένα με μεγάλα γυριστά νύχια. Έχει ισχυρή όραση στα μέτρα και βλέπει το θύμα του από ψηλά και αρχίζει παίρνει με μεγάλη ακρίβεια.

ΑΓΡΙΟΧΟΥΡΟΥΝΟ

Το αγριοχούρουνο ζει κατά μέσο όρο δέκα χρόνια και φτάνει τα εκατόν εβδομήντα ως διακόσια κιλά. Έχει πολύ αναπτυγμένη όσφρηση και ακούει ενώ η όρασή του είναι περιορισμένη. Το τρίχωμα το αλλάζει δύο φορές το χρόνο. Είναι πολύ δυνατό ζώο και μπορεί να τρέξει έως πάνω τα κελύφια της ταν ύρα. Με τη βοήθεια της μύτης

και των δοντιών του σκαβεί για να βρει τροφή.

ΖΑΡΚΑΔΙ

Το ζαρκάδι ζει στα βόρεια μέρη της βοσκώδους περιοχής της Ευρώπης. Το ύψος του είναι περίπου 0,70 μ. και το μήκος του μαζί με την ουρά φτάνει τα 1,15 μέτρα. Το αρσενικό έχει κέρατα τα οποία πέφτουν το φθινόπωρο και ξαναγεννιούνται στα τέλη του χειμώνα. Τρέφεται με φυτικές ουσίες που αναζητά συνήθως την νύχτα.

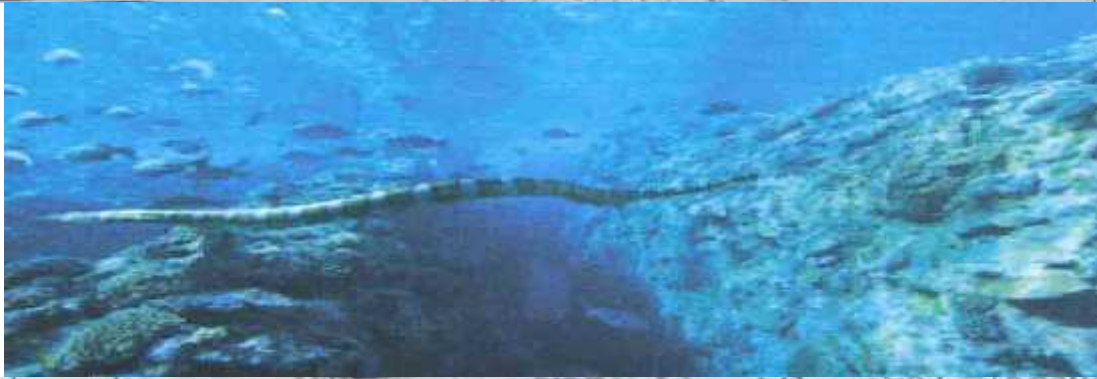
ΣΚΙΟΥΡΟΣ

Οι σκίουροι είναι θηλαστικά έχουν μεγάλες φουντωτές ουρές και τους συναντάμε στην Ευρώπη, στην Ασία και την Αμερική. Οι σκίουροι είναι καρχαίοι, τρώνε πολλά τρόφιμα φυτικής προέλευσης όπως καρύδια, καρπούς, φρούτα. Η αρχή της άνοιξης είναι η δυσκολότερη περίοδος για τους σκίουρους, καθώς τα θαμνένια καρύδια αρχίζουν να φουσκώνουν και δεν είναι πλέον διαθέσιμα για τροφή.

ΦΑΛΑΙΝΕΣ

Οι φαλαίνες είναι θηλαστικά και αναπνέουν με πνεύμονες. Γι' αυτό ανεβάζουν στην επιφάνεια του νερού για να αναπνεύσουν. Τότε βγαίνουν τον αέρα που είχαν στους πνεύμονες με πίεση κι έτσι σχηματίζουν πίδακα. Το δέρμα τους είναι ιδιαιτέρως λεπτό και προστατεύεται από ένα στρώμα λίπους. Η ηλικία τους μπορεί να ξεπεράσει τα 100 χρόνια.

ΝΕΡΟΦΙΣΟ

Το νερόφιδο είναι κοινό φιδάκι που ζει σε έλη και λίμνες, αν και συχνά βγαίνει στην ξηρά, κυρίως μετά την βροχή. Τρέφεται με αμφίβια και γάρια και έχει σκληρό μύλο ως και 100 εκατοστά. Έχει μεγάλα ποικίλα χρωματισμένα και σχεδόν και κορυφωτά

ΑΣΤΕΡΙΑΣ

Ο αστέριος είναι ένα από τα μέλη της τάξης των αστεροειδών. Έχει 5 βραχίονες και ο ένας από αυτούς είναι πάντα στην προεξοχή του και όχι στην κίνηση. Η τροφή του είναι τα ψάρια, οι γυρίτσες και τα σπειρίδια. Τους αστέριους τους συναντάμε σε όλους τους υψόμετους του Αιγαίου.

ΚΑΡΧΑΡΙΑΣ

Ο καρχάριας είναι από τα μεγαλύτερα ψάρια της θάλασσας. Έχει μεγάλα κέρατα, μεγάλα δόντια σχηματισμένα σε δύο σειρές. Γράφεται για ταχύτητά του και άπαιτους κοιλιοθώρακες σαρκώδη ψάρια που του κυκλίζουν. Είναι όμοιος θάλασσας αλλά και σε μεγάλες ποσότητες στον ατλαντικό εσπεύονται ανατολικά της Αφρικής η δολο.

ΠΑΠΑΓΑΛΟΣ
 Ο παπαγάλος είναι πουλί που ζει στα δέντρα. Το μήκος των παπαγάλων μαζί με την ουρά είναι από 17 εκατοστά μέχρι ένα μέτρο. Το ράμφος του είναι γαμψό και έχουν κίτρινα πόδια με τέσσερα δάχτυλα. Τα πτερὰ τους έχουν μεγάλο μήκος στο άνοιγμα που τους διευκολύνει στην πτήση και η ουρά τους έχει αρκετό μήκος.

ΓΛΑΥΚΟΣ
 Ο γλάυκος είναι πουλί που έχει ποδιό μαντίλι και μεγάλα πτερὰ. Η ουρά του έχει μεγάλες διακρίσεις και η ουρά του είναι ελαφρά ελασματοειδής. Τα πόδια έχουν τέσσερα δάχτυλα. Ένα αρσενικό αυγό στο αυγό, αλλά δεν είναι ποτέ γαμψό. Ζει κοντά στις παράκτιες αλσές και κάνει αυγά γαμψό στις αλσές των παράκτιων βράχων.

